

BUNTOWNIK (15) *sb m*

o jasne.

sg N buntownik (2). *ϕ G* buntownika (1). *ϕ pl N* buntownicy (3). *ϕ G* buntownik(o)w (2). *ϕ plD* buntownikóm (1). *A* buntowniki (3). *ϕ I* buntowniki (2) *Mącz, SkarŻyw*, buntownikami (1) *LatHar*.
Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

1. Człowiek występujący przeciwko ustalonemu prawu, porządkowi, uczestnik buntu, spisku; *coniuratus Mącz; exitiosus, evocator servorum, factiosus, incentor, turbator Cn (14) : LibLeg 10/91v [2 r.]; LubPs S6; BibRadz 2.Mach 1/11; Coniurati, Sprziśiężeni Buntownicy. Mącz 178d; GórnDworz Ff6v; SkarŻyw 88; LatHar 317, 542, 711; Confoederácia ftára: zprzysiężenie przeciw buntownikóm y przeciwko Haeretykóm. SarnStat 119.*

Wyrażenie: »sprzysięgły buntownik«: Nuż Hármonia dziewká Hieroná/ która niechciála żywá zoftác/ kiedy sprzysięgli buntowniczy przeciwko oyczu iey/ [...] Sirákuzy miáfto poiadłzy/ okrucieńftwá fwego nád nim vżywáli. GórnDworz Y3v.

Szeregi: »buntownik i szemracz«: Buntownicy y fzemrácze SkarKazSej 659a marg.

»rozrywacz i buntownik«: Przekłety ieft táki rozrywác y buntownik/ który rozdziały ty y roftyрки w mieście ták zgodnym/ y miłością fásiedzką zwiążánym czyni. SkarKaz 634b.

2. Uczestnik przymierza, związku (1) : *socialis bellum Woyná miedzi buntowniki buntu á przimierzá vczefniki. Mącz 398b.*

Synonimy: 1. niespokojnik, niezgodnik, rozrywacz, szemracz, zamieszacz, zwadliwy, zwajca.

Cf **BUNTNIK**